

dette i hans Dine havde en vis Lighed med vor grundlovmæssige Forfatning. Jeg seer Forskjellen imellem dem, jeg seer Modfatningen, men jeg seer ikke Ligheden. Vor Grundlov og vor Valglov omfatte Folket som en Enhed, uden at spørge om de forskellige Stænder og uden at fordre nogen særskilt Repræsentation for nogen enkelt Stand; men de Herrer Forslagsstillere ville have Christenfolket repræsenteret i 2 forskellige Stænder, de ville have Lærerstanden og Lægstanden repræsenterede ligeoverfor og i Modfatning til hinanden. Dette er, saavidt jeg kan skjønne, saa grundforskjelligt, saa afvigende fra Danmarks Riges Forfatning, som det vel kan være, og jeg haaber derfor, at de ærede Forslagsstillere ikke ville stille mig paa Listen over dem, der bekæmpe Kirkeraadet, fordi de ere naturlige Fiender af vor frie Forfatning. Jeg bekæmper det tværtimod som Ven af denne Forfatning.

Jeg skal et Dieblif gaae over til § 11, som jeg tilstaaer, at jeg ikke ganske forstaaer, idetmindste er jeg ikke vis paa, at jeg har forstaaet den rigtig, thi den forekommer mig at være noget uklar. Der staaer i denne Paragraph, at i den ene Valgklasse, i den ene af Kirkeraadets Stænder er enhver ordineret Mand, som er i Folketirkens Tjeneste, valgberettiget og valgbar, og dernæst staaer der, at valgberettiget og valgbar som Lægmand er o. s. v. — det staaer nu nærmere beskrevet, hvem der er i dette Tilfælde. Men hvis jeg ikke har misforstaaet Forslaget, er Mening den, at vi ikke alene skulle have Stændervalg til Kirkeraadet, men at de 2 Stænder, Lærerstanden og Lægstanden, skulle i deres Valg være saaledes bundne, at Lærerne kun maae vælge Medlemmer af Lærerstanden og Lægfolk kun Medlemmer af Lægstanden. Jeg veed ikke, om jeg har opfattet det rigtigt! (Høje: Jo!) Naa ja, saa have vi jo den fuldstændigste og deiligste Standsadskillelse, vi kunne ønske os, men vi faae da ogsaa her to haarde Stene imod hinanden, som sandelig ikke skulle male godt. Men lader os nærmere betragte, hvad og hvorledes disse to, valgte fra forskjellige Sider og af forskellige, hinanden modsatte Interesser, med den Forudsætning, at ethvert

af Partterne vil fuldtelig varetage sine egne Rettigheder og sit eget Tarv, lader os see, hvad disse Stænderdeputerede skulle beskæftige sig med, og hvorledes de skulle arbejde sammen. Der træder altsaa et Kirkeraad sammen, om hvilket der i §§ 3 og 4 siges, hvad det har at gjøre. Det skal i reent kirkelige Anliggender fatte en Beslutning, og denne Beslutning skal saa med Kongens Samtykke forelægges Rigsdagen som Lovforslag, og Rigsdagen kan saa sige Ja eller Nei til hele Forslaget under Et, men ingen Forandring vedtage. Det er den berømte Bestemmelse fra det saakaldte Monarchies Fællesforfatning, der her gaaer igjen. Der skal jo gives dem, som mene, at man har givet Rigsraadet en lovgivende, en konstitutionel Myndighed, naar man til 3die Behandling forelægger det et Lovforslag og siger: „Nu kunne I sige Ja eller I kunne sige Nei, men I skulle enten forkaste eller vedtage Forslaget, som det er; Forandringer ville vi ikke vide af.“ Ja, der gives dem, som ville paastaae, at det er ogsaa en konstitutionel Forfatning, og at den indrømmer en virkelig konstitutionel Ret; men saameget er da idetmindste vist, at det er ikke den konstitutionelle Ret, som Rigsdagen hidtil har havt og endnu i dette Dieblif har. Rigsdagen kan ændre et Lovforslag, saa meget og saalænge den finder rigtigt, og saa vedtage det med de af den selv foretagne Forandringer; men Rigsdagen skal man ikke opvarte med Lovforslag, til hvilke den kun skulde kunne sige Ja eller Nei, ved hvilke den maaskee kunde gaae ind paa de 9 Tiendeparter, men ikke paa den 10de Tiendepart, og for dens Skyld maatte forkaste det Hele. Men dersom det er Tilfældet, at den har en saadan lovgivende Myndighed i disse reent kirkelige Sager, som de ærede Forslagsstillere ville have behandlet paa den antydede Maade, og angaaende hvilke de til Slutningen ville indrømme Rigsdagen ikkun den Grad af Indflydelse, som jeg allerede har paavist, saa er det jo en Grundlovsindskrænkning, man foreslaaer os, ligesom en Grundlovsindskrænkning. Jeg siger: dersom Rigsdagen har lovgivende Myndighed i disse Sager, og man nu paa denne Maade vil indskrænke Rigsdagen til ikke at kunne ændre Lovforslagene,